

И отново, още в ранна зора, същият млад човек пак стоеше облегнал на същата бойница, с тревожно дирещ взор, ~~отпавен~~^{ръ} към запад откъдето идеше мощната, пълноводна река, която носеше младата му невеста. Свежият утринен вятър развяваше червената му наметка, брулеше замисленото му лице.

Анна.

Тове бе за него още само едно име, един образ без черти. Напразно севастократор Александър се бе опитвал да му я опише, след връщането си от Естергом, където бе ходил да занесе писма и дарове. Какво значеха празно звучащите думи? А щеше да пристигне една мома, израстнала в далечна и чужда земя, която не ~~разбира~~^{Знае} езика им, примирено приела съдбата си, покорна на бащината воля. Щяха ли да могат някога да се разберат? Да почувствуват обич, привързаност един към други?

Светли пари се издигаха над ясните води. Слънцето никнеше из тях с чист, златен лик. Далечните хълмове почервенияха. Небето стана синьо, зелено, янтърно, румено...

Иоан Асен въздъхна. Нима можеше един цар да живее според волята на сърцето си? Той бе обрекъл живота си в служба на родината и нямаше за него по-голямо щастие, по-велика радост, от тая да се жертвува за нея.

Белград и Браничево бяха вече отново български.

От долния кат на кулата достигна припряна глъчка. Бързи стъпки изтичаха по дървените стълби.

— Гончия пристигна и извести, че корабът минал устието на Тимок!

Царят трепна. Тревогата и вънението го прекосиха като неверна болест. Стори му се, че губи дързост. Кога най-сетне щеше да види тая, която му бе определена от Бога за другар през ~~цели~~^{всички} дни на живота? Горещо нетърпение избликна неудържимо в сърцето му. Той бързо се спусна надолу. Извика Бдинския катастрофилант, пошъпна му